

μαι, είπε ο κ. Ουόλστον. Μά είναι τάχα η ίδια βουνοσειρά;

— Η ίδια βέβαια, αποκρίθηκε ο Έρνέστος. Η Νέα-Ελβετία δεν είναι τόσο μεγάλη για νύχνη βυθό τέτοιες βουνοσειρές.

— Κι αν ήταν τόσο μεγάλη, έπρόσθεσε ο κ. Ζερμάττ, δύσκολα θα διέλασσονταν.

Ο Έρνέστος είχε δική. Η απόσταση της βουνοσειράς εκείνης, από το στόμιο του ποταμού, ήταν δεξη περίπου κι από την κοιλάδα του Γκρόνταλ, δηλαδή επτά ως έκτω λέγες. Έμεινε τώρα να μάθουν αν η βουνοσειρά ύψωνόταν στο κέντρο του νησιού ή στο άκρο της μεσημβρινής άκτής του.

Τότε θα συμπλήρωνε ο Έρνέστος τον άτελη χάρτη της Νέας-Ελβετίας. Η φυσική αυτή επιθυμία δικαιολογούσε και την πρόταση που έκανε ο κ. Ουόλστον, να εξερευνηθούν τη χώρα ως τα ριζώματα των βουνών και μάλιστα να νεθούν και στην κορυφή τους. Αλλά το σχέδιο αυτό δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί παρά το καλοκαίρι.

Όσο εξοκολούθησαν την εξερεύνηση των όχθων του ποταμού, απ' όπου ο κ. Ζερμάττ δεν ήθελε να απομακρυνθούν. Αυτό άλλως τε άρεσε και τού Έρνέστου, που τού είπε:

— Άμα γυρίσουμε από την έκδρομή μας, θα μπορέσω να σχεδιάσω ένα μέρος του ποταμού και της κοιλάδας που περικλείει. Τι γόνιμη όμως που φαίνεται! Τώρα πια δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι το νησί μας κολλάει χιλιάδες ακοίκων θα μπορούσε να θρέψει.

— Όχι αδελφέ! Έκανε ο Τζάκ, που δεν μπορούσε να χωνέψει την ιδέα, ότι η «Δεύτερη Πατρίδα» του μπορούσε μία μέρα να καταλυσθαι από ξένους.

— Προσθέτω, εξοκολούθησε ο Έρνέστος, ότι οι μέλλοντες άκοικοι 'ς αυτό το μέρος θα προτιμήσουν να εγκατασταθούν.

— Έλευθεροί! είπε ο κ. Ζερμάττ. Γιατί έμεεις βέβαια δεν θα αποφασίσουμε ποτέ να εγκαταλείψουμε τη Γη της Έπαγγελίας.

— Αφού μάλιστα το έδηλωσε ρητώς κι η κυρία Ζερμάττ! έκρόσθεσε ο κύριος Ουόλστον.

— Η μητέρα έχει δική! έρώναζε ο Τζάκ. Έπειτα ρωτήστε και τα κατοικίδια ζώα μας, από τον Στόρνι ως τους έδω παρόντας Μπράουν και Φάλμπ, αν θέλουν να μετακινηθούν... Ω, είμαι βέβαιος, πως αν είχαν ζωνή, θα κτανόσαν όλα «όχι!»

Στις έξι, ο κ. Ζερμάττ κι οι σύντροφοί του είχαν επιστρέψει. Έκάθησαν στη χλόη κι έφαγαν φάρια τηγανιτά, που τ' είχε ψαρέψει η Άννα στα γλυκά νερά του ποταμού. Το ποτάμι αυτό ήταν

γεμάτο φάρια και στα ποταμάκια του άφθονοσαν οι καρπίδες.

Μετά το γεύμα, κανένας δεν έδειξε βία να γυρίσει στην πινάσσα. Όλοι, αν είχαν σκηνή, θα προτιμούσαν να κοιμηθούν εκεί στάκρογαλάι. Τι ώραία βραδιά! (

Έλαφρό άεράκι, γεμάτο από τάρωματα της έξοχης; θρόιξε κι άρωματίζε την άτμοσφαίρα. Γοστερ από μία ήμερα, που την είχε κάψει ο ήλιος των Τροπικών, τί απόλαυση να αναπνή κανείς τον αναθυμώτικο, τον ζωογόνο εκείνον άέρα!

Κι η καλοκαιρία θα εξακολουθούσε. Μία λεπτή άμυγλή σκέπαζε τον έριζόντα προς τη θάλασσα. Οισκίον του διαστήματος, άνεθασμένες στις άηχλές ζώνες, έμετρίαζαν την άστροσφαιρά. Περπατήσαν, μίλησαν για τα σχέδια της άυριανής ήμερας. Έπειτα, κατά τις δέκα, άνέβηκαν όλοι στην «Ελισσάβετ» κι έτοιμάθησαν να πλαγιάσουν, έντος από τον Έρνέστο, που θα φύγαγε την πρώτη ώρα.

Τη στιγμή που έκρόσθετο να ποχωρισθούν, η κυρία Ζερμάττ είπε:

— Το ξέρετε όμως ότι κάτι ξεχάσαμε; Τι; ρώτησε ο κ. Ζερμάττ.

— Ναι, ναι... ξεχάσαμε να δώσουμε ένα όνομα 'ς αυτό το ποτάμι.

— Έχετε δική; άμολόγησε ο κ. Ζερμάττ. Αυτή η παράλειψη θα στενοχωρούσε τον Έρνέστο, που σχεδιάζει το χάρτη. «Ας το βαπτίσουμε!

— Να το βγάλουμε «Άννα! έπρότεινε ο Έρνέστος.

— Λομπρά! έρώναζε ο Τζάκ. Αυτό, έλπίζω, θα της άρέσει της Άννας...

— Ναι, βέβαια, θα μου άρεσε, άποκρίθηκε η Άννα. Έχω όμως να προτείνω έν' άλλο όνομα, που μου φαίνεται πως ταιριάζει καλύτερα.

— Τι όνομα; ρώτησε ο κ. Ζερμάττ.

— Το οικογενειακό όνομα της αγαπητής μας Τζέντυ.

— Όλοι έσυμφώνησαν και το ποτάμι έκείνο βαπτίσθηκε στο χάρτη της Νέας-Ελβετίας με το όνομα Μόντρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Με τη βάρκα στον Μόντρος.—Τραχιά κι άγονη χώρα.—Τα χαλκία της χαράδας.—Ο νοσοφράκτης.—Επιστροφή στην «Ελισσάβετ».—Ανοχώρηση από τον ποταμό.—Καπός προς τα νοτιοανατολικά.—Επιστροφή στο Φελονζάμι.

Την άλλη μέρα, στις έξη, όταν τραβήχθηκε η θάλασσα, ξεσκεπάσθηκαν στον κελκίσκο μερικά βραχάκια, που δεν φαινόταν χθές. Αλλά τόσο ήταν άκόμα το βάθος του νερού, στο μέρος που ήταν άγκυραβολημένη η «Ελισσάβετ», κοντά στους βραχούς της άκρογαλαίας, ώτε η πινάσσα μπορούσε άκόμη να στέκεται πέντε έξη πέδια έπάνω από τον άμμο του βυθού.

Στις έκτα άρχισε η καλύτερη και σε λίγο η πινάσσα δεν θα μπορούσε να σταθί.

στην άγκυρά της, αν δεν την κρατούσε και το σχοινί της πρύμνης. Ο κ. Ουόλστον κι ο Έρίστος που είχαν βγί έξω από τα χαράματα, για να παρατηρήσουν το ποτάμι, έγύρισαν τη στιγμή εκείνη. Ο κ. κι η κυρία Ζερμάττ, η κυρία Ουόλστον κι η κόρη της ήταν στο πλοίο. Δεν έλειπε παρά ο Τζάκ, που είχε πάρει το τουφέκι του και τούς σκύλους του για να κυνηγήσει. Πραγματικώς, από μακριά, άκουγόταν κάθε τόσο οι τουφεκιές του. Και σε λίγο φάνηκε κι αυτός με τον κυνηγετικό του σάκκο φουσκωμένο από δυο ζευγάρια κέρδικες και πέντε έξη όρντια.

— Δεν έχασα ούτε τον καρπό μου ούτε τη μαρούτι μου, είπε ρίχνοντας στην κλώρη το κυνήγι του με τα λαμπρόχρωμα πετρά.

— Τα συγχαρητήριά μου, τού άποκρίθηκε ο πατέρας του. Αλλά δεν έχουμε να χάνουμε καιρό. Τράβα το σχοινί κι άνέβα.

Ο Τζάκ με τούς σκύλους του άνέβηκε στην πινάσσα, όπου ήταν μαζεμένοι όλοι. Σήκωσαν την άγκυρα κι άμείως το ρέμμα πήρε το μικρό καράβι και το έσπρωξε στο στόμιο του Μόντρος. Το βοηθούσε και μία έλαφρή αύρα που φυσούσε από το πέλαγο. Έτσι εξακολούθησε να πλέη στη μέση του ποταμού.

Η απόσταση από τη μία όχθη ως την άλλη, θα ήταν διακόσια πένηντα ως τριακόσια πόδια. Κι όσο μακριά μπορούσε να παρακολουθήσει το μάτι αυτών τις δυο όχθες, τις έβλεπε το ίδιο σχεδόν άπομακρυσμένες. Ωτε ο ποταμός δεν έστένεσε, τουλάχιστο ως ένα μεγάλο διάστημα. Στη δεξιά όχθη εξακολουθούσε ο γρανιτινός τοίχος που χαμηλώνει, ένφ το έδαφος από πίσω άνέβαινε με άνεπαίσθητη κλίση. Στην άριστερή, που ήταν πολύ χαμηλότερη, έβλεπες πεδιάδες, που τις έκοβαν έδώ κι εκεί δάση ή συστάδες άνένδρων με κίτρινομένες λίγο κορυφές.

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

THE ANOIEHS ΠΑΡΑΜΟΝΗ
Βουίζει στο έξωφωτο ή βραγιά, γιορτή στο περιβόλι: ούν υπερκόσμομια λειτουργία, ούν πολύφωτη σκόλη.
Τό ίσιο ή μέλισσα βασίη, τό θυμιατήρι οι κρήνοι, (Κάτι να σπάση άπόστρη, μία φωντήναι, μία σβύνει.)
Τής άνοιξης παραμονή. Στην ψυχή μου έτοι νοιώθω κάποια λαχτάρα σκοτεινή κι άβεδιάλυτο πόθο.
Σάν κάποιο θάμμα θά φανή, κάποιο θάμμα θά φτάση. Όμοια βουίζουν οι σφρανοί, ούν πετιέται μία πλάση!

Η ΖΗΛΕΙΑ

Δραματάκι Μονόπρακτο

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 226.)

ΑΝΘΗ: — Μά, δεν το πιστεύω...
Κα ΚΑΤΙΝΑ: — Ναι, έχει την ίδια πώς έπειθη ή Πικίτσα είναι μεγαλύτερη, ότι είναι γι' αυτή, θα είναι και καλλίτερο, άνώτερο, απ' το δικό της κι αυτό τόν...

ΑΝΘΗ (άνωντάς της νόημα να πάρη): — Έρχεται, σάκα...
(Η Ίσμήνη μπαίνει με τα μάτια κατω.)

ΣΚΗΝΗ VII

Κα ΚΑΤΙΝΑ (άνακατεύοντας άκόμα το φίλα της Ίσμήνης, σά να θέλη να την καλοπιάση): — Έλα, καλό είναι. (Η Ίσμήνη κάθεται κοντά στο γάλα της κι' άφού άπομακρύνεται ή μαμά άρχίζει και τρώει.) — Η γιαγιά σου κι' έγώ θα πεταχούμε μια στιγμή στα μαγαζιά.) Ω: που να τελειώση όμως το μάθημά της ή Πικίτσα θάχουμε γυρίσει. Η νουγα λοιπόν. (Η γιαγιά Άνθη φεύγει προτού πη τα τελευταία της λόγια ή Κα ΚΑΤΙΝΑ. Τελειώνοντας, φεύγει κι' αυτή.)

ΣΚΗΝΗ VIII

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΣΚΗΝΗ IX

ΑΝΘΗ (με άγωνία): — Τους είπες πώς δεν είναι κανείς άκάνω; ΑΓΓΕΛΙΚΗ (κοιτάζοντας την με άπορία): — Μά δεν ήθελε νάνεθί κανείς άπρω. Ένας λουστράκος ήταν κι έφερε τα δυο αυτά δεματάκια από το θείου σας. (Διαβάζοντας πρώτα στο ένα κι' έπειτα στο άλλο). Αυτό για σάς κι' έκείνο για τη Πικίτσα. (Τάφινε στο τραπέζι και φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ X

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΣΚΗΝΗ XI

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

δικό μου ούτε το μισό... Έτσι είναι: Το μεγαλύτερο της μεγαλύτερης! (Σά να της ήρθε μία ιδέα). Έγώ όμως θα τα κάνω ανάποδα! Οχι τάλλάζω: το μεγαλύτερο της μικρότερης! (Παίρνει το πιο μεγάλο, αυτό που άρισε μόνη της για δικό της, το προορισμένο όμως από το θείο για την Πικίτσα, κι' άρχίζει να το ξετυλίγει.) Πέταμα τώρα τα χαρτιά με τα όνόματα και... στο θείο... Και στο θείο; (Ταράσσεται. Σταματάει το ξετύλιγμα. Αφήνει το δεματάκι στο τραπέζι:) Και στο θείο τί θα πουμε;... (Στιγμές άμηνχάνει. Σε λίγο.) Α, τώβρηκα! Άμα παραξενευτή, σαν άνακαλύψη την άλλαξιά, τού λέμε πώς αυτός θάκανε λάθος, στα χαρτιά που τα τώλιξε, και τελείωσε. (Παίρνει πάλι το δεματάκι και το ξετυλίγει τώρα πιο γρήγορα.) Άντι να τυλίξη με το χαρτί κούγραψε τόνομα της Πικίτσας, ξεδιπλώνοντας έντελώς το δεματάκι φαίνεται ένα κουτί με μπογιές, το κουτί με τις μπογιές, (κάνει τώρα να πάρη και το άλλο δεματάκι, το μικρότερο, να τώνωίξη και να συμπληρώση τη φράση της, μα τη σταματάει ή Πικίτσα μπαίνοντας τρεχάτη.)

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΣΚΗΝΗ XII

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

δικό μου ούτε το μισό... Έτσι είναι: Το μεγαλύτερο της μεγαλύτερης! (Σά να της ήρθε μία ιδέα). Έγώ όμως θα τα κάνω ανάποδα! Οχι τάλλάζω: το μεγαλύτερο της μικρότερης! (Παίρνει το πιο μεγάλο, αυτό που άρισε μόνη της για δικό της, το προορισμένο όμως από το θείο για την Πικίτσα, κι' άρχίζει να το ξετυλίγει.) Πέταμα τώρα τα χαρτιά με τα όνόματα και... στο θείο... Και στο θείο; (Ταράσσεται. Σταματάει το ξετύλιγμα. Αφήνει το δεματάκι στο τραπέζι:) Και στο θείο τί θα πουμε;... (Στιγμές άμηνχάνει. Σε λίγο.) Α, τώβρηκα! Άμα παραξενευτή, σαν άνακαλύψη την άλλαξιά, τού λέμε πώς αυτός θάκανε λάθος, στα χαρτιά που τα τώλιξε, και τελείωσε. (Παίρνει πάλι το δεματάκι και το ξετυλίγει τώρα πιο γρήγορα.) Άντι να τυλίξη με το χαρτί κούγραψε τόνομα της Πικίτσας, ξεδιπλώνοντας έντελώς το δεματάκι φαίνεται ένα κουτί με μπογιές, το κουτί με τις μπογιές, (κάνει τώρα να πάρη και το άλλο δεματάκι, το μικρότερο, να τώνωίξη και να συμπληρώση τη φράση της, μα τη σταματάει ή Πικίτσα μπαίνοντας τρεχάτη.)

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά τα σκουλαρικία! Αλλά μπορούσε ποτέ; Το καλλίτερο της μεγαλύτερης! Έτσι είναι. Πρέπει κανείς να κάνει λάθος, για να τύχη και σε μένα κάτι καλλίτερο από της Πικίτσας. (Με θυμωμένο γέλιο) Ω, σίγουρα πρέπει να κάνει λάθος! (Άκούγεται όκτύπος του κουδουνιού της ζωοπορίας. Άκροάζεται.) Ω, έχει γούστο να είναι βίχιτες! Οχι της κόψη της Άγγελικής άραγε να πη πώς δεν είναι κανένας άπρω; Έγώ; Με τέτοια μάτια πώς νάντικρυσώ άνθρωπο; (Μπαίνει ή Άγγελική με δυο δεμντάκια στα χέρια. Τό ένα μεγαλύτερο απ' τ'άλλο.)

ΠΙΚΙΤΣΑ (παίρνοντας το μικρό δεματάκι): — Άντε; Το δικό σου τάνοιζες. Ωτε αυτό είναι το δικό μου. Έτσι;

ΠΙΚΙΤΣΑ (πριν προφτάση ή μαμά να μιλήση, συναγωνιζόμενη στις φωνές με την άδελφή της): — Η ίδια μου τώλωσε, μαμά! Μην την άκουτε! Να το δωρο το δικό της από το θείο. (Δείχνει το κουτί με τις μπογιές.) Ίσμήνη άρα πριν δη το καλαμάρι μου δε μιλάγε. Μόλις το είδε, χάλασε τον κοσμο! Τα συνηθισμένα... Μά ο θεός έτσι τάπτελλε: τίς μπογιές για την Ίσμήνη και το καλαμάρι για μένα.

ΑΝΘΗ (μόνη, τρώγοντας): — Άλοδς εκεί!... Και πώς τάθελα έγω αυτά

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΔΕΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΝΑ βράδυ, στο θέατρο, συναντήθηκα με δυο νεαρούς φίλους μου, καλία Διαπλάσπουλα, φοιτήτρις σήμερον της Νομικής. Σώστηρα τον ένα στον άλλον, — αν κι ήταν γώριμοι πρό πολλού... με τα ψευδώνυμά τους, — και τους πήρα μαζί μου στο θεωρείο. Έκει, ενα διάλειμμα, έγεινε μεταξύ μας η συνομιλία αυτή που θα σας γράψω.

— Άδυνατίσες λίγο, είπες; στο μεγαλύτερο, που είχα να τον ιδώ κάμποσο καιρό. — Βρίσκατε... μου αποκρίθηκε. Ίσως... Μελέτησα τόσο πολύ, αυτό το μήνα, για τις εξετάσεις! — Κι έδωσες; και πέρασες; — Ναι, ναι... εύτυχως! — Κι' εγώ έδωσα και πέρασα, είπες ο μικρότερος. Αλλά... χωρίς να δυνάτησω γιατί η μελέτη του πρωτοετη είναι βέβαια πιο εύκολη... ενώ ο κύριος είναι τριτοετής... — Έχεις δικιο, Τελοσπάντων, τι βαθμούς πήρατε; — Δεν μας τους είπαν ακόμη, αποκρίθηκα; ο τριτοετής; αλλά οι βαθμοί 'ς αυτές τις εξετάσεις, δεν έχουν σημασία... — Δεν άμφιβαλλώ, είπα τότε εγώ, (κι' η Διαπλάσι μ' έμαθε να λέω έτσι) πως σε σάς θα έβλεπαν άριστα. — Άριστα; φώναξε ο πρωτοετής. Ο καθηγητής μας ο κ. Π. να βάλει περισσότερο από τέσσερα, σε κανένα; Ποτέ του! — Μα ούτε ο καθηγητής μας ο κ. Σ. βάζει ποτέ περισσότερο από έξη! είπες κι' ο τριτοετής. — Γιατί τόσο αυστηρός; — Εξέρω κι' εγώ;... Ίσως θέλουν να διατηρήσουν το γόητρο του δέκα και να το φυλαγουν για τις έκτακτες περιπτώσεις, εξήγησε ο πρωτοετής. — Πολλοί καθηγηταί έχουν, αυτή την ιδέα, συμπλήρωσε ο τριτοετής. Είχαμε π.χ. ένα στο Γυμνάσιο που έλεγε: «Δέκα θα βάζω ποτέ. Το δέκα είναι η τελειότης. Θέ το έβλεπε κανείς στο Χριστό, στον Υπεράνθρωπο, στον Τέλειο. Το ίδιο άπάνω κάτω και το έννεα. Αλλά ένας μαθητής πόσο τελειός μπορεί να είναι;... Εγώ, στον καλύτερο, στον τελειότερο, δεν βάζω παρα ένα οκτώ. Και το θεωρώ πολύ, πολύ εξαιρετικό. Απαράλλακτα όπως και το μηδέν. Ο κανών να πούμε, ο μέσος όρος, είναι το τέσσερα ή το πέντε.» Και πραγματικώς. Από τριάντα μαθητές που είχε

η τάξη μας, δυο έπεσαν οκτώ, άλλοι δυο μηδέν, κι' οι περισσότεροι τέσσερα και πέντε. — Κι' άριστα; — Ποτέ! Όσο τουλάχιστο είχα καθηγητή αυτόν που φύλαγε το δέκα του για τον Υπεράνθρωπο, — τρία χρόνια, — κανένας Υπεράνθρωπος δεν έφάνηκε στις τάξεις μας. — Μια ιδέα κι' αυτή... — Που εύτυχως δεν την έχουν όλοι, παρατήρησε ο πρωτοετής. Γιατί υπάρχουν και καθηγηταί, που μοιράζουν τα δεκάρια και τα έννιαρια με τις χούφτες... — Κι' αυτοί δεν σκέπτονται καλύτερα; ρώτησε ο τριτοετής. — Μα... να το σκεφθούμε, είπα εγώ. — Όταν βαθμολογείται ένας μαθητής, εξεκαλούθησε κανείς, δεν κρίνεται βέβαια απόλυτως αλλά σχετικώς: Ήρσει ή δεν ήρσει τα μάθημα που διδάχθηκε στην τάξη του; Αν δεν τα ξέρη καθόλου, μηδέν; αν τα ξέρη μετρίως, τέσσερα; αν τα ξέρη τελείως, δέκα! — Μα μπορεί ποτέ να τα ξέρη τελείως κι' αυτά; — Γιατί όχι; Ένας έπιμελής κι' έξυπνος... Υπάρχουν μάλιστα και μερικοί, που μαθαίνουν και παρκαπάν απ' όσα διδάχθηκαν. Έτσι, από φιλομάθεια, από ζήλο, προχωρούν μόνοι τους στην Άριθμητική, στην Ίστορία, στη Γεωγραφία, στη Φυσική, και μαθαίνουν και πολλά απ' αυτά που θα διδαχθούν στην επόμενη τάξη. — Όποτε αυτοί έπρεπε να παίρνουν και περισσότερο από δέκα. — Αν όπρηξε... — Αλλά δεν υπάρχει. Άρα το δέκα είναι, να πούμε, κάτι τέλειο, το τέλειο του βαθμού. — Βαθμίας. — Απόλυτο λοιπόν. — Ναι. — Όποτε μ' ένα απόλυτο, θέλεις να βαθμολογούμε το σχετικό. Γιατί δεν είπες ότι ο μαθητής κρίνεται σχετικώς; — Ε, αυτό μου φαίνεται κάπως παράλογο. Αν μάλιστα συλλογισθούμε, ότι τίποτα δεν μπορεί κανείς να ξέρη στην έντελεια, ούτε τα μαθήματα της τάξης του, πρέπει να παραδεχθούμε πως δεν είχα δίκιο ο καθηγητής που φύλαγε το δέκα για τον Υπεράνθρωπο και δεν τώδινε ποτέ σε κανένα. — Συμφωνείτε λοιπόν; — Συμφωνώ. Και θα μέρσε μάλιστα να ύπρηξε γενικώς αυτό το ιδανικό να πούμε του βαθμού, το άφραστο για κάθε άνθρωπο, όπως είναι η τελειότης. Τυπικώς δηλαδή το δέκα, — το άριστα — να ήταν ο άνωτερος βαθμός, αλλά πραγματικώς να ήταν το έννεα, ή το πολύ-πολύ έννεα και κλάσμα. — Αλήθεια, είπες τότε ο πρωτοετής; και στο κλάσμα, καθώς έβρετε, δεν υπάρχουν

χει όρο. Έτσι δεν θάρθανε κανείς ποτέ το Ίδανικό, το Τέλειο, αλλά θα μπορούσε να το πλησιάξη όσο θέλει. — Κατά προσέγγισιν άπειροστού, είπες γελώντας ο τριτοετής. Τη στιγμή εκείνη σηκώθηκε η αύλακι κι' η συνομιλία μας εσταμάτησε. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΙΩΤ [Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία] ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤ. (Συνέχεια) Ύπερηφανεύομαι για τα χαρίσματα του Κάπη, κι' όχι μόνο γι' αυτόν, αλλά και για τον Βιτάλη που τον είχε γυμνάσει. Τον έβλεπα λοιπόν να κάμη μερικά από τα παιγνίδια που ήξερε και τα παιδια τον χειροκρότησαν κατενθουσιασμένα. — Μ' αυτό το σκυλί είναι θησαυρός! είπες ο πατέρας μου. Αποκρίθηκα 'ς αυτό το κομπλιμέντο, κλέκωντας το έγκωμιο του Κάπη και βεβαιώνοντας πως ήταν Ικανός να μάθη σε λίγο καιρό το κάθε τι που θάθελε κανένας να του δείξη, ως ήταν και το πιο δύσκολο πράγμα. Ο πατέρας μου τους εξήγησε τα λόγια μου άγγλικά κι' έπρόσθεσε μερικά, που δεν τα κατάλαβα, μα που τους έλαμάν δλους να γελάσουν, τη μητέρα μου, τα παιδια, ακόμη και τον παππού μου, που έκλεισε το ένα μάτι, φωνάζοντας φάιν ντό γκι (καλό σκυλί) ο Κάπη όμως δεν συγκινήθηκε απ' όλη αυτά καθόλου. — Άρσ' λοιπόν είναι έτσι, εξεκαλούθησε ο πατέρας μου, ιδού τί σας προτείνω: πρώτα όμως θα μάζη πη ο Μαντίνας αν του άρσει να μείνη στην Άγγλία κι' αν θέλη να καθήση μαζί μας. — Θέλω να μείνω με το Ρεμψ, αποκρίθηκε ο Μαντίνας (που ήταν πολύ πιο έξυπνος απ' όσο έλεγε κι' απ' όσο έκίστευε) και θα πάω παντού όπου πάη κι' ο Ρεμψ. Ο πατέρας μου, που δεν μπορούσε να μαντεύση τί ύκαινιγμός ύπρηξε 'ς αυτή την άπάντητη, έμεινε ευχαριστημένος. — Λοιπόν, μάζ είπες, έρχομαι στην πρότασή μου. Δεν είμαστε πλούσιοι κι' εργαζόμαστε όλοι για να ζήσουμε. Το καλοκαίρι γυρίζουμε την Άγγλία και πουλούμε στους δρόμους τα έμπορεύματά μας. Το χειμώνα όμως δεν έχουμε πολλή δουλειά. Όσο λοιπόν θα είμαστε στο Λονδίνο, ο Ρεμψ κι' ο Μαντίνας θα μπορούν να βγαίνουν με τα όργανά τους κι' ελπίζω να μαζεύουν αρκετά καθέμερα, προπάντων όταν θα πλησιάζουν τα Χριστούγεννα, τις ημέρες που τις

λέμε γουάιτες (Waits), δηλαδή παραμονές. Όσο για τον Κάπη, θα βγαίνει κι' αυτός να δίνη παραστάσεις με τον Άλλεν και τον Νέδ. — Ο Κάπη δεν εργάζεται καλά παρά μαζί μου! αποκρίθηκα ζωντά, γιατί δεν μου άρσε καθόλου να τον αποχωρισθώ. — Θα μάθη να εργάζεται και με τον Άλλεν και τον Νέδ, μόνον ήσυχασε. Έτσι χωρισμένοι σε δυο θιάσους, θα κερδίσετε περισσότερα. — Μα σάς βεβαιώ πως δεν θα κάνη τίποτα! Έπειτα, ο Μαντίνας κι' εγώ, μαζί με τον Κάπη, θα κερδίζουμε τα διπλά. — Άρκεϊ! φώναξε ο πατέρας μου; άμα λέω ένα πράγμα, έννοω να γίνεται ούθός. Είναι το σύστημα του σκίτιοβ μας και θέλω να συμμορφώνεται όπως όλοι. Δεν μπορούσα πια να μιλήτω και σκάσα. Έπρεπε να χωρισθώ τον Κάπη. Τι λύπη για μένα, και γι' αυτόν!... Μπήκαμε σταμάξι μας να κοιμηθούμε; άλλ' άπόψε ο πατέρας μας δεν μάζ κλειδωσε αν έχθες. Την ώρα που κλάγαζα, ο Μαντίνας, που δεν είχε γδυθί ακόμη, πλησίασε το στόμα του σ' αμά μου και με πνιγμένη φωνή μου είπες: — Βλέπετε λοιπόν πως αυτός που τον λές πατέρα σου, δεν θέλει ναχη μόνο παιδια να δουλεύουν για αυτόν, αλλά και σκυλιά. Μα ούτε αυτό δεν σου ανοίγει επιτέλους τα μάτια; Άδριο θα γράψουμε της μάννας Μπαρμπερίνας. Το πρωί, πήρα τον Κάπη στη άγκαλιά μου και μ' ένα σωρό χάδια και φιλιά, προσάθησα να του δώσω να καταλάβη τί ήθελα τώρα απ' αυτόν. Το καυμένο το σκυλί! πως μ' έκοίταζε, πως μάκουγε! Κατάλαβε το έξυπνο ζωί το είπα. Κι' όταν έβαλα το λουρί του στα χέρια του Άλλεν, ακολουθήσε ταδέφια μου με λυπημένο ύφος, μα χωρίς καμμία αντίσταση. — Όσο για το Μαντίνα και για μένα, ο πατέρας μου θέλησε να μάζ οδηγήση ο ίδιος σε μια συνοικία όπου μπορούσαμε να έλπιζουμε εισπράξεις καλές. Έτσι διασχίσαμε όλο το Λονδίνο, για να φθάσουμε 'ς ένα μέρος, όπου ύπρηχαν ώρατα σπίτια με στοές και δρόμοι τριγυρισμένοι από περβόλια. Στους λαμπρούς αυτούς δρόμους με τα πλατεϊά κεζοδρόμια, δεν έβλεπε πια κουρεληδες κι' αρρωστιάηδες, αλλά ώρατες κυρίες με κτυπητάς τουαλέτες, κι' άμαξια που έλαμπαν σαν καθρέφτες, με θαυμάσια άλογα, που τα

ώδηγοσαν χονδροί και κόκκινοι άμαξάδες με πουδραρισμένα μαλλιά. Πολύ άργά γυρίσαμε στην αύλη του Κόκκινου-Λέοντος, γιατί ή άπόσταση από το Ούέστ-Έντ στο Μπέθναλ-Γκρήν είναι μεγάλη. Τα παιδια είχαν γυρίσει νωρίτερα. Κι' ο Κάπη, αν και καταλασπωμένος, μου φάνηκε ευδιάθετος. — Από τη χαρά μου που τον ξανάβλεπα, άφου τον έτριφα με ξερό άχερο να καθαρίση, τον τούλιξα με την προβαία μου και τον πήρα να κοιμηθί κοντά μου, στο κρεβάτι μου. Ποιός ήταν πιο ευχαριστημένος, εκείνος ή εγώ; Δύσκολο να πη κανείς. Τα πράγματα εξεκαλούθησαν έτσι κάμποσες ημέρες. Φεύγαμε το πρωί και δεν γυρίζαμε παρά το βράδυ, άφου παίζαμε τα όργανά μας και τραγουδούσαμε όλημέρα, ποτε στη μιά συνοικία και ποτε στην άλλη. Ο Κάπη έβγαине πάντα με τα παιδια. Ένα βράδυ όμως ο πατέρας μου μου είπες πως μπορούσα, την άλλη μέρα, να τον πάρω μαζί μου, γιατί θα

(ή δ,τι περιφ για ούρανος στο Λονδίνο;) ήταν έν' άπέραντο σύννεφο από άτιμούς κίτρινωπούς και στοές δρόμους άκλωνόταν ένα είδος καπνού στακτερού, που δεν σε άρσινε να ιδής μακρότερ' από λίγα βήματα. Λιγοστοί θα έβγαίαν έξω, κι' από τα παράθυρα, πίσω απ' τα τζάμια, θα μάζ άκουγαν, αλλά δεν θα έβλεπαν καθόλου τον Κάπη. Άσχημα αυτό για την έπιχειρήσή; κι' ο Μαντίνας βλαστημούσε όλοένα την όμίχλη, το καταραμένο αυτό fog, χωρίς να φαντάζεται ποιά ύπηρεσία έμελλε να προσφέρη και 'ς τους τρεις μας ύτερα από λίγες στιγμές... Περπατούσαμε γρήγορα και κρατούσαμε τον Κάπη κοντά μας με μια λείξη κάθε τόσο, που γι' αυτόν άξιζε περισσότερο κι' από την πιο γρή άλυσίδα. Έτσι φθάσαμε στο Χόλμπερν, που έν' ένας από τους πιο πολυσύχναστους κι' έμπορικούς δρόμους του Λονδίνου. Έξωφρα είδα πως ο Κάπη δεν μάζ ακολουθούσε πια. Τι έγεινε; Άκαταόητη! Σταθήκαμε να τον περιμένουμε στην άρχή μιας δευδροστοιχίας, γιατί δεν μπορούσαμε να βλέπομαε μακριά, και του σφυρίζαμε... Τίποτα! άφαντος ο Κάπη! Άρχισα να νάνησυχώ μήπως μάζ τον έκλεψαν, όταν τον είδα να φθάνη τρέχοντας. Κρατούσε στο στόμα του ένα ζευγάρι κάλτσες και κινούσε την ούρά του με χαρά. Σηκώθηκε στα πσινά του, άκούμπησε τα μπροστινά του στο στήθος μου και μου κάρουσίασε τις κάλτσες εκείνες, σα να μου έλεγε να τις πάρω. Και φαινόταν τόσο περήφανος, τόσο ευχαριστημένος, όσο δεν τον είδα ποτέ όταν έκανε κα-

Μ' αυτό το σκυλί είναι θησαυρός! (Σελ. 236, στ. γ')

κρατούσε στο σπίτι τον Άλλεν και τον Νέδ. Αυτό μάζ προσένησε μεγάλη χαρά και είπαμε με τον Μαντίνα πως έπρεπε να βάλουμε τα δυνατά μας και να μαζέψουμε πολλά λεπτά, ώστε να μάζ στέλνουν πάντα να παίζουμε με τον Κάπη. Έπρόκειτο, βλέπετε, να ποικτήσουμε πάλι τον άγαπημένο μας πιστό σύντροφο και δεν θα λυπόμαστε κόπο, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Το πρωί του κάναμε την τουαλέτα του με την μεγαλύτερη προσοχή και, μετά το πρόγευμα, ξεκινήσαμε για τη συνοικία εκείνη, όπου η πετρα μάζ είχε διδάξει, ότι η «έντιμος όμήγυρις» έβαζε ευκολώτερα το χέρι στην τσέπη. Έπρεπε γι' αυτό να διασχίσουμε όλο το Λονδίνο απ' ανατολή σε δύση, περνώντας το Όλδ—στρήτ, το Χόλμπερν, και το Όξ—φορν—στρήτ. Το κακό ήταν που δυο ημέρες τώρα ή όμίχλη δεν είχε διαλυθί. Ο ούρανος,

νέν' από τα πιο δύσκολα παιγνίδια του κι' άρχιζαν να τοβ πω το μπράβο! Αυτά έγειναν σε λίγα δευτερόλεπτα. Κι' έν' εγώ στεκόμουν κατάπληκτος, έξωφρα ο Μαντίνας άρπάζει με το ένα χέρι τις κάλτσες και με τάλλο με σπρώχνει μέσα στη δευδροστοιχία. — Πάμε γρήγορα, μου είπες, αλλά όχι με τρεχάλα! — Ίστερ' από κάμποιη ώρα μου εξήγησε αυτή τη φυγή: — Στεκόμουν κι' εγώ έκπληκτος σαν και σένα, όταν άκουσα κάποιον να φωνάζη: «Πού είναι ο κλέφτης;» Ο κλέφτης, έννοεϊς, ήταν ο Κάπη. Αν δεν ήταν αυτή ή όμίχλη, θα μάζ τσάκωναν για κλέφτες! — Ω, Θέμου!... Κλέφτη λοιπόν τον είχαν κάμει τον Κάπη μου, τον καλό, τον πιστό, τον τίμιο Κάπη;... — Πάμε στο σπίτι, είπα στο Μαντίνα, και κράτα τον Κάπη απ' το λουρί. (Έπειτα συνέχεια)

αμβας τού Ακαίου και Πολέως Α-
στή. — Έξέλεσα τὰς παραγγε-
λιὰς των και τούς ευχαριστω θλους για τὰ
καλά των λόγια, ξεσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αύτην τήν εβδομάδα έλαβα τὰ
ἐξής, ἀπό συγδρομητὰς πού ἀπέλλουν
πρώτην φοράν: «Δυό ποτάμια». —
«Τόσορο και τὸ μαγονάκι». — «Αλ-
λυσόεις». — «Η εὐνυχία». — «Τὰ
δέδρα». — «Ο Κουρσινοκεφάλαιος
στρατιάτης». — Μενεβίβασις ἐπι-
λογής. — Παιδ. Πνεύματα (ἐκτὸ ἀπ'
θλου).

Βλέπετε, ἀλήθεια, πόσοι ξερωτρώ-
νον τὰς; Θέλω να ἐπαγγελθεῖσθαι
ἀπὸ τῆν ἀπαγορευση πού βγαίνει στους
ἀλλους και, ὅπως πούλ-σωσῶτὰ πα-
ρατηρεῖ εἷος ἀπὸ τῶν ἀνοιχτῶν, πού
εἶσιν καιὸ δὲν μὲν εἴσετε τίποτα,
«ὁ ἄνθρωπος θέλει πάντα τὰ κατὰ
τὸ ἀπαγορευμένο».

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελί-
δος: «Παραξήγησις». Πολὺ νόστι-
μο. Ἔτσι ἵσως τὸ μόνο κομμάτι
παρὸ θὰ τὸ ἦθελα ἐκτενέστερο, μὲ
τὴ συμφωνία ἕως καὶ εἰς καὶ ἄλλα
νόστιμα σὺν τὸ «εὐσήμερον ὁ Σουλτάν-
νος». — «Αἶ» τὰ ἀνευδιαιρέτα.
Ἀπὸ λοιπὸν ἢ ἀν ἐκτενέστερο καὶ
ἀνοικτόδημα τὸ πειράσω! «Ἐ-
φορὰς μὴν τὸ χάλια». Γιατί καὶ
ἐκείνα πού ἔβγαλα, εἶσι ὡμοίωτα ἦσαν.
Τὴ φωνικὴ σκηνόλια καὶ τὴ πούλο-
γραμμένη! Μικρόλο, Ἄγρι καὶ μ.,
ὄλο τέτοια τὰ γράφησ. Ἡ παρατή-
ρηση τῆς καθημερινῆς ζωῆς μὲν
ἀνεῖ τόσο ἀγνόητο ὄμοιο! Δὲν μὲνει
παρὰ τὰ ξέροντα τὰ διαλέγονται και
... τὰ γράφοντα. — Στῆν ἀπελευ-
θερωσὴ τῆς Περγάμου. Καὶ ἦθελα
αὐτὸ. Ἀηλαδὴ, νομίζω, καὶ ἦθελα
τὰ πῆ, πού δὲν βγήκε στὸ τέλος.
«Ἀλλὰ καὶ ἔτσι εἶναι ὁμοίωτο και
πρωτότυπο. — Ἐναντιοὶ. Κοινὸ-
τατο, ὅμοιο μὲ χίλια πού ἔβαλα ὄς
τόρα. «Ἀλλ' ἀπὸς ἦσαν καλοῦταικο,
τὸ ἔβαλα καὶ αὐτὸ, νὰταρτεῖται τοὺ
λόγιον τῆ φιλοπονία τῆς Μεγάλης,
Ἰδίας πού πάντα μὲν στέλνει γὰ τὴ
Σελίδα. — Ἡ ζωονομῶδα ἄν
ἔξω ἄν εἶναι πρωτότυπο ποιήμα ἢ
μεταφρασμένο (γιατί ὁ Σπυ-Λόδος
μεταφράζει πολλά και μπορεῖ ὡ αὐτὸ
να ἔξωσος τὰ σημειώση τὸνομα τού
ποιητή). Ἄν εἶναι ὅμοιος διπὸ τον,
μικρόλο. Ἐχει πολλὴ πρωτοπονία,
καλὴ γλώσσα και τεχνικὴ σιγουρη-
γία. — Ἰς ἀγνοία. ... Ἀπὸδοσο
γινωσκὸ ὅπως και τὸ παραπάνω ἄ-
πὸ τὰ Φαιδρά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κολομπίνα,
κ. (ΑΚΕ). Διαβάτης, ἀ. (ΑΧ). Φρα-
γός, κ. (ΕΧ). Ἀρλενίος, ἀ. (ΑΚ),
Μικρομέγας, ἀ. (ΚΚ), Σεργιοπο-
πόδα, κ. (ΚΝ). Βλεσθῆρος Μικρο-
αϊάτης, ἀ. (ΕΧ), Σωφραδέτα, κ. (...),
Ἰσρία τού Πόνου, κ. (ΜΜ).
Ἀνανέωσις Ψευδωμάτων: Ἄν-
τά, κ. Ραφαίλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πούλο ἀποδοῖσις λεπτὰ 50
Ἀπὸ τὰς περιλήθειν 10 λεπτὰ ἢ λέξις.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰταλλάξουν:
— Ἡ Παρουξὴ μὲ Νύσον Ἄγον, Μα-
γνη. Ρωμαϊάν, Παράξ. Πρωμικια-

σαν, Γερμιέλλαν, Σβέντιον, Γιωπο-
νέλον, Δεῖνα. — Ὁ Φοιμαβος τού Α-
καίου μὲ Ἀμαξ, τ. Καβάρλας, Ἄνιδα,
Φεξ Τούτ, Μαγνη, Αουλοπόδα, Γα-
λαξιδιωτάκι, Γιοσφι.— Ἡ Σερια-
νοπούλα μὲ Ἄδα Φεξ Τούτ, Κίρα τ.
Αίγαλον, Πιωγὴν Ἀριστοκράτ., Ἐλ-
ληνίδα.— Ἡ Ραφαίλα μὲ Σαλομὸ,
Φειδεύλην, Δέιαν, Γέγον Παθλ.,
Μεσογν. Ἀκτῆν, Ἄδα Ἀρλενίον,
Φίω. Ροδοδάθ. Σπασομ., Δόδογ,
Νόγαν, Ἰουδὴθ, Τρελ. Παλλίδο,
Ρεῖντά, Γκρατοῦιλ., Φρέντιον, Μι-
ρογν, Περίωτ, Φρέουλιαν, Ὄρωλ.
Ἀρροδ., Ἐτιον Νεαν., Ἄγγελ. Φθι-
τόν, Γυόν τ. Ἰωνιον, Ἐδν. Κερασ.,
Γρομ. Ἀνθοπόδ., Φέτιον Ἀσπερ,
Γιαν. Ἀνδόνη, Φέδο. Λεβάντη.—
Ἡ Σεργιοποπούλα μὲ Ἀπριλίτικο
Τριαντάφυλλο.— Ἡ Αικηρόδος τῆς
Νεολαίας μὲ Ἄδα Ἀρλενίον, Πα-
σιν, Πρωμικισσαν, Ἀσπερ. Ἀρσά-
νον, Οὐάν-Στίπ.— Ἡ Σωφραδέτα μὲ
Μῆ μετρημένοσι, Ἐῆτυν, Βλάνο,
Ἄδρι. τ. Ὄραίου, Ὀνηροδὴ Χο-
ρευτήριαν.

Ἡ Διδάσκαλις ἀποδέχεται τοὺς
αἰλοὺς τῆς: Ὀλυμπικίτην (ὁ, ὅχι
τὸ Μαγικόν Γράμμα πρέπει πάντα να
τὸ ἔρῃ, και τότε μόνο τὸ λογαρι-
ζονταί αἱ λέξεις μὲ ἄλλο ἀπὸ τὸ ζητού-
μενον, ὅσοι καὶ ἂν ταυρίσθων, δὲν λο-
γαριάζονται). Ναυπλιακόν Ἰσκόρα
(εἶπα ἔτι δὲν δέχομαι τὴν «Αουλαξ»).
Ἐλευθερ. τῆς Παριδος (ἡ συγγαι-
ρω, καὶ εἰς ἀνώτερα ἢ Κόμητα δὲ Λι-
νιὰρ (ἐλήθησαν) Βινίμιον (ἐσπεῖδα
ευχαριστῶ γὰ ὅσα γράφεις). Ἀσπεῖδα
τῶ Ὄραίου (εὐχόμαι να γίνης στῆν
ἐντέλεια καλὰ ἔσπειλα να μὲν γράφης).
Φιλάρον Ροδοθῶν (ὁ σου τὰ ἐξηγήσω
αὐτὰ ἀπὸ προσεγῆς, γιατί τὸ θέμα εἶν
ἐνδιαφέρον). Τσιλόν Παθῆσαν (δι-
εσβιάσθη). Ννίεταξ (εἶτε ἐνεκαίρη-
σαν, εἶτε ἀπερίφησαν, δὲν ἔχει δικαι-
ωμα να στείλης παρὰ τὸν Αἰγυοστον-
Πόνην Μ, Στιλ. (και γιατί τόχα τὸν
δεκτέριον καὶ ὄχι ἀπὸ τῶρα; ἔδικα
ὄς γέσσης πέντε μήνες). Ἡσιρωτάκι
(σύμφωνοι ἀπὸ τὸ 27ον φύλλον ἀρχι-
λεῖ νέος λογαριασμός). Ἄσπην (εὐχα-
ριστῶ πολυ). Ἀσπερον Γάτον (τῆς
ἐνέκρινα τὸ πρῶτο και πῆς τῆς να μὲν
γράφῃ). Φιρωτόν Ἀγγελ. (ἔτσι
εἶναι, ὅπως λέξῃ βλεπεῖς ἐτι καὶ ἐγὼ τὸ
ἔξαναξω). Λενοφ, Ἀσπῆν (καὶ),
Φρεατῶν (μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἐπιθυμῶ
να μὲν γράφης συχνά). Ἐδνικῆν Ἐ-
νότητα (ἔ, τὴ ὄρατα πού περνάει ὁ και-
ρός! ...). Γιοπινέξον, Νύσων τού
Ἀσσογ, Συριανοπούλεν κτλ., κτλ.
Μαγικό Ἀνδομάλ, Ρωφιέλλαν (ἔ-
λαβα, εὐχαριστῶ, εἴσετε).
Μορόκρῆβην, Χερουβειμ (ἔλαβα εὐ-
χαριστῶ).

Ὄρασαν Ἐρνεσταν, Δημοσφ. Κόν-
κινον, Στεργίλιαν, Ἡλεκτρισιόν (ἔ-
σπειλα).

Ἐς ὅσοις ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τῆν
21 Ἰουνίου, ἀπάντησα εἰς τὸ προσεγῆς:

Οἱ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συγδρομητὰ παρακαλοῦνται να
δηλώνουν ἀμέσως τῆν ἔγαν των
διευθύνων εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστὲλλοντες και 1 δραχμὴν διὰ
τῆν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταμπίας.
Ἄλλως δὲν εὐθυνομεθα διὰ τῆν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔ-
ξης ἐγγεῖ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος και 24ος.—
Ἐκάστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο-
μικῶς δὲ ἀποστὲλλόμενος δραχ.
5,30 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν και
δε. 5,60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 26 ἐν ὅλῳ.— Ἐκάστος τόμος
δραχῶς δε. 15 και ραμμένος δε.
17. Ταχυδρομικὸ τέλος ἐκάστου
τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς: διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ
50 ὁ ἀρραφῶς και δε. 1,50 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δε.
1,50 εἶτε ἀρραφῶς εἶτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνεχία τοῦ νέου 1890σ Διαγ. Λύσεων
Ἰουνίου—Αἰγυοστον. Αἱ λύσεις δεκταὶ
μέχρι τῆς 31ης Αἰγυοστον, ἀλλὰ και πᾶ-
νον τῆς προθεσμίας ταῦτες ἐπ' ὅσον
δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιουή ὄρασι
και τῶν ἀπονηομένων φυλλαδίων.]

424. Λεξιγράφος
Μόλις βγάω σωρηό,
Μ' ἔπιον ἦμα τον ἐπίνω
Καὶ μὲ ἴση στὸ ἴσπῶ
Τού Αἰγαίου σου σκαρῶνα.
Ἐστέλη ἐπὸ τού Ὀμηρον

425. Στοιχειώγραφος
Ἄπὸ μέτρος τού χαρμῶν σου
Ἐνα γράμμ' ἂν ἀπαρτῆρῃ,
Μετὰ κολλητικὴ ἀρρώστια,
Φοβερὴ, θάνοσι εἴσῃ.

426. Μεταγραμματισμός
Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγός
Ἄλλὰξαι τὸ κεφάλι
Καὶ τού Χριστοῦ μας μαθητῆς
Στῆ ἴση τού προσέδωξι.
Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

427. Αναγραμματισμός
Σήμα ζωονητικόν
Ἔμαι, ὡς ἔχω ἂν μάθησῃ;
Ἐν μὲν βόλῃς εἶνα 0
Καὶ μὲ ἀναγραμματισγῆς,
Ἐμῆ θὰ ἔβρη σπῆ σιγμητῆ
Και ἠνοιξῆς καιε τι.

428. Μωσαικὸν
Πήλιον, Ὅσοα, Κιθαρίων,
Τύμπων, Πιθῶν, Χολομών,
Ἀπὸ ἕνα των δανείζον
Καὶ ἄλλο ἕνα σχηματίζον,

429. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον
* * * = Ζῶαν χρῆσιμον.
* * * = Κάνει μῆρα,
* * * = Πόλις πορτογαλικῆ.

Και καθέτις τὰ ἴδια. Κάθε ἀστερι-
σκις ἀντικειμενικῶς συλλοβῆν.
Ἐστέλη ἐπὸ τὸ Κιέφραμο Βόλι
430—434. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀναλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκά-
στος τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄ-
λοῦν, πάντοτε τού αὐτοῦ, καὶ σχηματι-
σθεῖν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶ-
σαι λέξεις:
Πάλο, νέα, Πόδος, πῶς, γέγονο.
Ἐστέλη ἐπὸ τού Πάμμου
435. Λογοπαίγιον
Ποδὸς ὅσο εἶναι σὺν τῆ μύτη;
Ἐστέλη ἐπὸ τῆς Ἀέσις

436. Ἀκουστικὴς ἐξ ἀντιθέτων
Τάραχά τῶν ἀντιθέτων τῶν κείνην
λέξεων ἀποτελοῦν ποταμοί:

Ἄπαντῶ, ἔλαφρῶς, ἔλιόλω, πείδι,
ἀμαθῆ.
Ἐστέλη ἐπὸ τῆς Μικροασιαν. Ἐνάσκῃ
437. Φωνητολόγιον
τ- κλι- γμιν- κριαν-
Ἐστέλη ἐπὸ τού Μικροῦ Ἀσπῆν
438. Γρίφος
ο ο ο 1 1
ΦΑ ο ο Ι Ι ΟΔ
ο ο Ι Ι
ο ο Ι Ι
Ἐστέλη ἐπὸ Θ. Κοιρονεπαρῆν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τού φύλλον 18
218. Σελίδος (σημά, ὄρα). — 218. Σπῶ
(κονθ). — Ἰνῶ. — 220. Ἀνῶρος—νάρης.
221. Ὁ παργιλῆς.
222. Ι Ο Κ Α Σ Τ Η
Ι
Ν Ε Μ Ε Σ Ι Ε Σ 223. Π Ο Ι Ο Ν
Ο Α Ο Σ Φ Α Ρ Ο Σ
Σ Α Σ Τ Ι Ε Ρ Ο Σ
Α Ο Π Ο Ρ Ο Σ
Ι Σ Μ Ι Ν Ο Σ

224. Ὁ ποῖος βίβηεται σκῆ
τά φρεσι. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ σφῆρα
ἐν τῶν ἀνω). — 225—229. Ἄπὸ τού Πᾶσι
γ ο σ; π ὄ ρ ο σ. Π ᾶ ρ ο σ. ἐκτοῦ
π ᾶ ρ ο σ. — 230. Μ Α Ρ Κ Ο Σ—Α Η Μ Ο Σ
(ΜεΑτ. ἈδΗγ. ΡέΜη, ΚέΝοσ. Ὄμο).
Σησπέξ.— 231. Τέχνη στέγα.— 232. Ὁ
δακτύλωσ μέτροσ εἰς εἶτα
(τοῦ εἰς α—γ—σ μὲ τῶ—η—σ ὄς τῶ)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κηρύσσω διαγωνισμόν πρὸς ὅσους
Κδηγητὰς και μὲ βάσειν τῆν παρακλῆ-
«Κάλλιο ἕνα καὶ στὸ χέρι παρὰ τὸν
και καρτέρει». Βραβεῖον ἀντίστοιχον
«Πολέμου». Ἀπαντήσεσι εἰς τὸς ἐπι-
βληο. Ἀποστέλλετε εὐαγγελιας Πη-
μιδῆν, Κανία Κρήτης. Ἄπῃ

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου

Ἐστέλη ἐπὸ τού Ἡλίου